

italienske Livsforsikringsmonopol, som er traadt i Kraft i 1911, og som blev mødt fra mange Sider med overordentlig stærk Modstand. Den italienske Lov giver en vis Frist — 10 Aar —, indenfor hvilken det endnu er tilladt private Selskaber at tegne Forsikringer, men efter den Tid er det dem forbudt, og indenfor de 10 Aar skal en vis Kvotadel af Præmien indgaa i den italienske Statsanstalt. De udenlandske Selskaber rejste Protest efter Protest mod Loven, og ligeledes har udenlandske Selskaber søgt at gøre gældende, at det var nødvendigt at træde kraftigt op mod denne Ordning. Ja, naar man læser en Artikel i „Frankfurter Zeitung“ om denne Sag, faar man Indtrykket af, at det har været lige ved, at de i Livsforsikringsselskabernes Kapitaler interesserede Mænd har ment det fuldt forsvarligt i Anledning af denne Sag at gaa til en kraftig Aktion fra de forskellige Lande — saaledes udtaler de sig — mod Italien. Saaledes er det altid, hver Gang Kapitalen ikke kan faa Lov til at skalte og valte, som den vil, til at suge det mest mulige ud af Befolkningen. Kapitalens Repræsentanter i Pressen truer da paa den ene og den anden Maade. Det er ret interessant for os Socialdemokrater at se, hvorledes denne Lovs Gennemførelse i Italien har opildnet Kapitalens Indehavere til energiske Bestræbelser for at bringe Sagen til at strande eller faa den italienske Regering til at moderere Forslaget. Det hedder saaledes i „Frankfurter Zeitung“ — med den højtærede Formands Tilladelse vil jeg citere den paagældende Udtalelse —: „De udenlandske Forsikringsinstitutioner, som hidtil har arbejdet i Italien og nu — efter Aaringers Slid — formeligt udvises af Landet uden at erholde nogen som helst rimelig Erstatning eller Afløsningssum, fører Klage over truende Retsbrud. Man havde foreløbig i Tyskland, Østerrig-Ungarn og andre Lande belavet sig paa at søge Sagen bragt frem paa en Voldgiftsret, muligvis at betro Haager-Institutionen Fastsættelsen af de ramte Forsikringsselskabers Skadeserstatningsfordringer. Ifølge „Giornale d'Italia“ forholder Italien sig imidlertid afvisende til denne Plan. Da ingen har hverken Ævne eller Lyst til at tvinge Italien frem for Haager-Voldgiftsretten, skal man være slaaet ind paa en anden Vej, som frembyder Udsigt til Opnaelsen af Resultater. Den italienske Regering driver for Tiden Udligningsforhandlinger med de af Eksproprieringsloven ramte Livsforsikrings-

selskaber, som til Dels har organiseret sig. Saaledes er efter de seneste Efterretninger de franske, engelske og amerikanske Selskaber traadte sammen til en Forsvarskomité. Man kan da kun ønske, at de fornyede Forhandlinger maa føre til Resultater. Thi det synes dog paa ingen Maade tilladeligt, at Italien — for at gøre Livsforsikringens rige Midler nyttige for sig og sin i Krigstider til særlige Forsørgelser udkrævede Kredit — søger sin Fordel paa deres Bekostning, som har drevet Livsforsikringen op.“

Det fremgaar heraf, hvor stærk Modstanden var. Endvidere har man paa forskellige Maader søgt at komme Italien til Livs, fordi dette Land har tilladt sig at lovgive paa dette Omraade saaledes, som sket er. Da Italien søgte Fornyelse af et Statslaan paa 20 Mill. Lirer og i den Anledning henvendte sig til engelske og franske Finansinstitutioner, hvad skete der saa? Man lod Regeringen i Rom forstaa, at som Forholdene nu laa, kunde det ikke lade sig gøre. Efter at man i Italien havde tilladt sig at lave en Lov, der inddrog Livsforsikringsvirksomheden som Monopol under Staten, trak man paa Skuldrene og kunde ikke have noget med det ønskede Laan at bestille. Kort sagt, naar det drejer sig om at fremme Kapitalens Interesse, er Østerrig, Tyskland, England og Frankrig enige mod Italien. Drejer det sig derimod om Kolonispørgsmaal, Landvinding eller patriotiske og nationale Interesser, staar de samme Magter ofte skarpt overfor hverandre, fordi de ved, at det da bliver Befolkningen, som skal betale Gildet.

Det er sagt mig, at dette Lovforslag med de Ændringer, som Folketinget har tilladt sig at foretage, ikke har Udsigt til at gaa igennem Rigsdagen i Aar. Jeg har sagt, at vi som Parti har kunnet slutte os til de af Udvalget og dets Flertal stillede Ændringsforslag, men skulde det vise sig at være rigtigt, at der er Modstand derimod oppe i det andet Ting, vil jeg ikke være saa overordentlig ked af det, i Haab om, at den højtærede Minister saa vil benytte Tiden fra nu til næste Samling til at indhente de Oplysninger, som er nødvendige for Udarbejdelsen af et Lovforslag til Indførelse af Statsmonopol for al Livsforsikring, saa at vi næste Aar ikke behøver at beskæftige os med det Lovforslag, her ligger for, men kan fremme et andet, mere vidtgaaende og efter min Mening rigtigere Lovforslag.